

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

GIẢ TRƯỞNG TAM BÌNH TĨNH THẮNG GIAI NHÂN

Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ thành ra phân tâm, chương thể của chàng chậm lại một chút.

Minh Vi liền nhân cơ hội này phóng hai tay đồng thời tấn công. Cô vung chương nhằm đánh suýt trúng vào bả vai Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu gạt mình kinh hãi, vội lùi lại ba thước.

Minh Vi đuổi tới như bóng theo hình. Thế chương của cô nhằm đánh vào trước ngực Lý Hàn Thu liền biến thành thế cầm nã. Năm ngón tay cô chia ra kèm chế mấy huyết đạo trên ngực chàng, khiến chàng không có cách nào xoay tay lại giải khai được. Đột nhiên tay trái chàng ra chiêu Xuyên tâm chương đánh tới.

Lý Hàn Thu nổi cơn tức giận nghĩ thầm:

- Con nha đầu này đánh chiêu nào cũng lợi hại. Nếu mình không cho thì nếm mùi đau đớn thì e rằng cục diện bữa nay khó mà đi tới kết quả.

Thực ra bản năng phản ứng của chàng đã đối phó trước. Tay trái chàng đánh tới nhanh như điện chớp. Hai chương tiếp xúc bật lên tiếng "sầm" khủng khiếp. Lúc này vì tình thế bắt buộc chàng đành phải thi triển đến những chiêu thức tinh kỳ.

Minh Vi cùng Lý Hàn Thu đụng chương, cô bị hất lùi lại một bước.

Còn Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay tê chồn.

Chàng lẩm bẩm:

- Nội lực con nha đầu này cũng không phải tầm thường.

Minh Vi cười lạt nói:

- Nội lực Trương tam công tử mãnh liệt quá đấy!

Miệng cô nói người cô xông lại. Song chương đánh ra theo thế liên hoàn.

Lý Hàn Thu lần này không úy kỵ gì nữa, chàng phóng cả quyền lẫn chương ra mỗi chiêu một mạnh thêm để tranh đoạt tiên cơ với đối phương.

Phương Tú khẽ hỏi Hàn Đào:

- Nhị đệ! Nhị đệ có biết lai lịch đường quyền của hắn không?

Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhìn chưa ra.

Phương Tú nói:

- Nếu vậy thì ép hãn tử kiếm mới xong.

Hàn Đào nói:

- Đúng thế!

Từ lúc Lý Hàn Thu đăng đài, Lôi Phi hết sức chú ý đến cử động của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy hai người ghé tai thì thầm, càng để ý lắng tai nghe. Tuy y không nghe rõ hết hai người nói gì, nhưng là tay biết nhiều hiểu rộng chỉ thoáng một câu đã hiểu rõ nội tình, bụng bảo dạ:

- Giang Nam Song Hiệp hiển nhiên đã hoài nghi bọn mình. Họ bức bách Lý đệ lên đài tỷ võ quả là một kế hoạch đã định trước. Ta phải làm thế nào để thông tri cho y mới được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì trên đài đã phát sinh biến chuyển. Những tiếng "binh binh" vang lên một hồi rồi hai người đột nhiên phân khai.

Lôi Phi chú ý nhìn ra thì thấy Lý Hàn Thu trên môi thoáng hiện nụ cười còn Minh Vi vẻ mặt rất nghiêm trang.

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Lý đệ có chiến thắng Minh Vi mà để lộ hình tích thì Giang Nam Song Hiệp dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó cũng không tiện hạ lệnh vây bắt. Bọn chúng mà không mở miệng tìm cớ thì sự tình cũng dễ đối phó.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu lên tiếng:

- Cô nương nhân nhượng cho rồi!

Minh Vi lạnh lùng đáp:

- Tiệp thiếp đã thua đâu?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Thế ra phàm những người đăng đài tỷ võ phải có kẻ thương vong mới là phân thắng bại hay sao?

Minh Vi thùng thẳng đáp:

- Tiệp thiếp vẫn còn khả năng tái chiến, dĩ nhiên chưa kẻ là thua được.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Tại hạ không muốn đả thương cô nương nên mới nhẹ đòn. Tuy đã bắt được huyệt đạo mà không hạ độc thủ. Cô nương có biết hay không?

Minh Vi khoan thai đáp:

- Nếu Trương công tử khiến cho tiện thiếp không tái chiến được nữa thì dĩ nhiên là công tử thắng cuộc.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Cô nương đã không chịu thì tại hạ đành tuân mạng, chúng ta tỷ đấu nữa.

Minh Vi hỏi:

- Lần này vẫn tùy quyền Trương công tử lựa chọn tỷ thí môn gì?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Xem chừng họ muốn mình tỷ kiếm.

Nghĩ vậy chàng hỏi lại:

- Cô nương thử nghĩ coi môn nào tinh thâm nhất thì đưa ra tỷ đấu với tại hạ được không?

Minh Vi đáp:

- Nếu công tử dành quyền lựa chọn cho tiện thiếp thì tiện thiếp xin tỷ kiếm với công tử...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Binh khí tuy nguy hiểm, nhưng người bị điểm trúng là thấy máu liền. Ai cũng nhìn rõ kẻ thắng người bại, chẳng còn cách nào chối cãi được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Đây chắc là thị đã vâng mệnh trên đề nghị tỷ kiếm để ta phải sử dụng đến Thất Tuyệt kiếm pháp.

Chàng liền thùng thảng đáp:

- Được rồi! Cô nương đã nhận thấy kiếm pháp của cô cao minh thì tại hạ xin bồi tiếp cô nương tỷ kiếm.

Minh Vi không nói gì nữa. Cô rút lấy thanh trường kiếm trên giá rồi giục:

- Mời công tử lựa lấy một thanh kiếm.

Lý Hàn Thu đứng nguyên chỗ đáp:

- Phiên cô nương lấy giùm cho thanh nào cũng được.

Minh Vi rút một thanh trường kiếm liệng tới.

Lý Hàn Thu đón lấy kiếm rút ra khỏi vỏ, lùi lại nói:

- Bản ý tại hạ không muốn tử thí, nhưng chẳng thể chối từ mỹ ý của Phương đại hiệp nên phải dâng đài múa may vụng về. Chúng ta tử kiếm giới hạn trong 100 chiêu mà thôi.

Minh Vi hỏi lại:

- Phải chăng ý công tử muốn nói chỉ trong vòng 100 chiêu thì sẽ thắng tiện thiếp?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Nếu trong vòng 100 chiêu mà vẫn không phân thắng bại thì kể như tại hạ thua cuộc không cần tái đấu nữa.

Nguyên trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng đã quyết định không sử dụng đến Thất Tuyệt Ma Kiếm để thủ thắng, cho khỏi tiết lộ thân thế.

Nên biết rằng Thất Tuyệt Ma Kiếm chẳng những thần tốc tuyệt luân mà chiêu nào cũng ác độc phi thường. Những cao nhân ngoài bốn chục tuổi trong võ lâm đều biết Thất Tuyệt Ma Kiếm lợi hại thế nào rồi. Nếu Lý Hàn Thu thi triển thân pháp này chẳng những Giang Nam Song Hiệp là hiểu rõ ngay, mà số đông những người hiện diện cũng có thể biết được. Ngày trước sư phụ chàng qua lại giang hồ đã giết chết nhiều người, gây thù vô kể. Không chừng trong những người dưới đài cũng có một số thâm thù sư phụ chàng, nên chàng không muốn gây chuyện rắc rối vô vị.

Bỗng nghe Minh Vi hững hờ đáp:

- Tiện thiếp hiểu lắm. Công tử yên trí là trong vòng 100 chiêu nhất định sẽ thắng.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ không có ý nghĩ như vậy đâu.

Minh Vi nói:

- Nếu công tử không nghĩ thế cũng cho rằng trong vòng 100 chiêu nhất định phải phân thắng bại.

Cô ngừng lại một chút rồi giục:

- Trương công tử! Mời công tử ra tay!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thế này thì ra mình khéo hóa vụng. Trong lòng thì đã hiểu lắm tất nhiên thị sẽ đem toàn lực ra tỷ đấu. E rằng cục diện kiểu này nguy hiểm vô cùng!

Bỗng nghe Minh Vi nói:

- Công tử không chịu ra tay chắc là vì không muốn để người ta chê mình tranh đoạt tiên cơ. Vậy tiện thiếp xin động thủ trước.

Cô vừa dứt lời đã phóng trường kiếm đánh véo một cái đâm tới.

Lý Hàn Thu đã biết kiếm pháp của đôi phương cực kỳ thần tốc, nếu nhường nhịn thị một chiêu rồi muốn gỡ lại hạ phong không phải là chuyện dễ.

Chàng liền rung tay phát chiêu. Làn kiếm quang nhằm đâm vào cổ tay cầm kiếm của đối phương. Đồng thời chàng bước tạt ngang tránh thế công của cô.

Đây là phép đánh dùng thế công để kèm chế thế công. Minh Vi bất đắc dĩ phải hạ thấp tay xuống biến chiêu.

Lý Hàn Thu đã coi cô động thủ với Lục Khôn. Kiếm chiêu của cô cũng thần tốc và hiểm độc tương tự như Thất Tuyệt Ma Kiếm, không thể dùng cách phong tỏa môn hộ để chống lại vì đối phó bằng cách đó tức là để cho đối phương có chỗ thừa cơ. Vậy cần phải tấn công để tự cứu mới mong chiếm được thượng phong.

Hai người cùng ra đòn rất mau lẹ. Chỉ trong nháy mắt đã qua lại ngoài 20 chiêu.

Lý Hàn Thu hết sức né tránh định không phóng ra một chiêu nào trong Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nhưng Minh Vi tấn công như vũ như bão khiến chàng không tài nào tránh hết được. Chàng đành phóng chiêu một cách tuyệt xảo để cho mọi người không nhìn ra được.

Trường hợp này đã khiến cho Lý Hàn Thu không phản công được mà chỉ gạt chiêu của đối phương.

Minh Vi tự biết bản lĩnh Lý Hàn Thu rất cao, chàng chưa phát huy những chiêu hiểm độc. Cô rất lấy làm kỳ là sao chàng..... thế đánh, liền hỏi:

- Trương tam công tử! Cách tính 100 chiêu thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là tính cả hai bên hợp lại.

Bỗng Minh Vi thu kiếm về lùi lại nói:

- Nếu vậy thì chỉ còn 12 chiêu và mỗi người đánh 6 chiêu là hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Cám ơn cô nương có lòng nhắc nhở.

Chàng tự hỏi:

- Thị nhắc mình như vậy là có dụng ý gì?

Bỗng nghe Minh Vi lại cất tiếng hỏi:

- Vậy nhất định chúng ta cần phân thắng bại trong giới hạn này chứ? Nếu tỷ đấu quá 100 chiêu tức là tiện thiếp thắng rồi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Hễ cô nương chống được 6 chiêu nữa là thắng rồi.

Minh Vi đối thoại với Lý Hàn Thu, cô nói lớn tiếng dường như cố ý để mọi người nghe rõ.

Dứt lời cô giơ kiếm lên để hết tinh thần phòng bị, rồi giục Lý Hàn Thu:

- Mời Trương tam công tử ra tay đi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn xuống dưới đài thấy đại đa số quần hào chú ý nhìn mình, bất giác chàng động lòng hiếu thắng, tự nhủ:

- Nếu ta không thắng được con nha đầu này há chẳng để anh hùng thiên hạ chê cười?

Trong thời gian chớp nhoáng này, chàng quyết định phải thắng, dù cho có lộ chân tướng cũng đành chịu vậy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng từ từ giơ kiếm lên nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Đột nhiên chàng vùng kiếm đánh ra.

Ánh hào quang lóe lên. Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng.

Bỗng chốc không trường lại trở lại tịch mịch. Mọi người chú ý nhìn lên thì thấy Minh Vi tay còn cầm kiếm mà trước ngực máu tuôn chảy ra đỏ lôm.

Keng một tiếng. Thanh trường kiếm rớt xuống, người cô cũng té theo.

Lý Hàn Thu từ từ buông trường kiếm ra đưa mắt nhìn Minh Vi lần nữa rồi nhảy vọt xuống đài.

Bỗng thấy Kim Ma lật đật chạy ra, thò tay ôm xốc Minh Vi lên hỏi:

- Hải tử! Người bị thương ở đâu?

Minh Vi đáp:

- Tiểu nữ bị thương ở trước ngực nặng lắm. Má má đừng cứu cấp nữa, tiểu nữ không còn hy vọng gì sống được.

Cô vừa dứt lời, máu tươi trong mũi ứa ra. Cô nhắm mắt lại, chết liền.

Nguyên mấy chiêu sau cùng Minh Vi đã hạ độc thủ, bức bách dữ quá.

Lý Hàn Thu tuy có lòng nhân nhượng, nhưng vì hết đường thoái lui ngoài cách đả thương cô. Trước tình thế bất đắc dĩ, chàng đành thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm để phản công đối phương thì mới bảo toàn được tính mạng cho mình.

Một khi chàng đã phát huy Thất Tuyệt Ma Kiếm thì không sao kèm chế lại được. Chiêu kiếm của chàng đâm trúng huyết đạo trọng yếu của Minh Vi. Chàng thấy cô buông kiếm té xuống thì trong lòng hối hận vô cùng. Nhưng ngoài mặt bất đắc dĩ chàng phải làm bộ như không có chuyện gì, thung thủng bước về chỗ ngồi.

Phương Tú thấy Minh Vi chết rồi, hẩn quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Kiếm pháp của Trương thế huynh quả nhiên phi thường, Phương mỗ khâm phục vô cùng!

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ lâm vào tình trạng bất buộc mà lỡ tay phản kích đến nỗi gây ra thảm kịch, trong lòng thật áy náy vô cùng!

Phương Tú cười ha hả nói:

- Trong khi động thủ tỷ võ, khó mà tránh khỏi cảnh thương vong. Cái đó trách Trương huynh thế nào được?

Lý Hàn Thu ngừng đầu nhìn lên thấy Kim Ma bỗng thi thể Minh Vi từ từ đi vào hậu đài, lòng chàng không khỏi hồi hộp.

Trên Hoa đài đột nhiên nổi lên một hồi thanh la. Kim Ma vào hậu đài rồi lại trở ra chấp tay nói:

- Cuộc tỷ võ đêm nay tới đây là hết giờ. Mời liệt vị tối mai lại đến...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kỳ hội này có rất nhiều vị cao thủ đến dự, thật ra ngoài sự tiên liệu của bản hội. Nguyên bản đài có 12 cô Hoa nữ đưa ra tỷ võ để kén tân lang, vì cuộc chuẩn bị không được chu đáo thành ra những người đăng đài tỷ thí có vị bản

lãnh kỳ cao, lại có vị võ công thấp quá. Sự cách biệt quá xa gây ra nhiều thảm cuộc, bất hạnh hơn nữa là cả mấy người uống mạng.

Mụ đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Trừ những cô Hoa nữ đã chết rồi chẳng kể làm chi, vì bản đài chẳng có cách nào để cải tử hồi sinh. Đối với những người bị thương, bản đài gắng công điều trị cho đến phút cuối cùng. Tối mai còn hai trận nữa là hết. Khi cuộc tỷ thí cáo chung, lập tức cử hành hôn lễ đại điển để các vị thắng cuộc lãnh người ngọc đưa về.

Mụ nói xong trở gót đi vào hậu đài.

Thế là cuộc tỷ võ đêm thứ hai giải tán.

Quần hào dưới đài lục tục đứng dậy ra về.

Nhiều người đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đều nhận thấy chàng ra chiều hối hận. Chàng không phân biệt được những con mắt kia trách mình quá tàn nhẫn hay là khen mình võ công cao cường. Nhưng cái đó nhắc chàng đã đâm chết Minh Vi khiến chàng thêm bồi hồi trong dạ. Lý Hàn Thu ngồi ngẩn ra cho đến lúc những người tham dự đã giải tán gần hết.

Bỗng thấy Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng, nhắc chàng:

- Chúng ta cũng về thôi!

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy người trong trường về vắng rồi, chàng uể oải đứng dậy đáp:

- Phải rồi! Chúng ta về ngủ quách.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Thần trí Lý đệ đã tỉnh chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ tỉnh táo lắm rồi.

Lôi Phi tủm tủm cười, y không tranh biện nữa, khẽ bảo chàng:

- E rằng chúng ta khó lòng ra thoát.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Có thể Giang Nam Song Hiệp không buông tha mình.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Chúng ta cứ thử xông ra coi.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Theo ý kiến của tiểu huynh thì xông ra không bằng đến gặp họ. Mình làm như vậy khiến họ bất ngờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp:

- Phải đây!

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh dẫn đường cho.

Rồi y cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đã theo dõi tình hình cuộc động thủ giữa Lý đệ cùng Minh Vi. Đó là thị bức bách Lý đệ phải ra tay không còn cách nào khác. Tiểu huynh mong rằng Lý đệ đừng vì thế mà hồi hộp trong lòng.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Kể ra tiểu đệ chỉ làm tê liệt một cánh tay của thị là phải. Nhưng tiểu đệ lại không muốn cho thị thành người tàn phế mà chỉ mong đả thương, để thị hết đường tái chiến. Ngờ đâu lúc ra chiêu không kèm chế được gây thành thảm cuộc.

Lôi Phi háng dặng một tiếng rồi nói to hơn:

- Sự tình đã xảy ra rồi, Trương công tử chẳng nên nghĩ ngợi nhiều cho hao tổn tinh thần.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cửa đài thì thấy Giang Nam Song Hiệp sóng vai đứng đó chắn lối.

Phương Tú chấp tay nói:

- Trương thế huynh kiếm pháp cao cường khiến cho bọn tại hạ bữa nay được mở rộng tầm mắt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Các vị chắn đường bọn tại hạ là có dụng ý gì?

Hàn Đào tươi cười đáp:

- Trương thế huynh đừng hiểu lầm. Bọn tại hạ nghe danh thế huynh đã lâu, bữa nay mới biết thực tài cang đem lòng ngưỡng mộ, nên bày một tiệc rượu nhậu, hy vọng Trương thế huynh chiếu cố.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó Giang Nam Song Hiệp rồi thùng thẳng đáp:

- Thịnh tình của hai vị, tại hạ xin tâm lãnh.

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Trương thế huynh không chịu chiếu cố ư?

Lôi Phi đỡ lời:

- Thiếu chủ tại hạ trong mình hãy còn chưa mạnh. Vừa rồi y lại qua một trận kịch đấu, xem chừng đã thấm mệt rồi, mong hai vị cho y về nghỉ. Tối mai bọn tại hạ sẽ tới được chăng?

Hàn Đào mỉm cười nói:

- Tiệc đã bày ở trong thuyền, nếu quả Trương thế huynh trong người chưa được mạnh hẳn thì nghỉ ngơi ngay dưới thuyền hà tất phải gắng gượng trở về khách điểm?

Phương Tú nói theo:

- Đồng thời có mấy vị bằng hữu ít khi qua lại võ lâm cũng mong được cùng Trương thế huynh hội diện?

Lôi Phi khẽ nói:

- Thừa thiếu chủ! Phương đại hiệp cùng Hàn đại hiệp đã thành tâm, chúng ta không nên cự tuyệt thái quá.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp rồi thùng thẳng đáp:

- Được rồi! Hai vị đã nhiệt tình như vậy, nếu tại hạ còn cự tuyệt thì ra con người không biết điều.

Phương Tú nói:

- Trương thế huynh nhận lời, thật hay biết chừng nào!

Hắn chấp tay mời:

- Xin hai vị theo tại hạ.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chỉ sợ chúng bố trí cơ quan, nếu không thì chúng nó có liên thủ hợp lực mình cũng liều với họ một phen.

Nghĩ vậy, hào khí lại nổi lên, chàng đang hoàng tiến về phía trước.

Một con thuyền đậu cạnh Hoa đài đèn lửa sáng như ban ngày. Hai ả mỹ nữ đứng trước khoang thuyền tay ôm bó hoa tươi chờ sẵn. Vừa thấy hai người tới, hai ả nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin công tử lưu bộ.

Rồi đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nữ tỳ mé tả nâng bó hoa lên lựa lấy một bông đại hồng cắm vào vạt áo trước ngực Lý Hàn Thu rồi đứng tránh sang một bên để nhường lối.

Lý Hàn Thu cúi thấp xuống đi vào khoang thuyền. Chàng thấy Kim Ma đã ngồi chờ sẵn từ trước thì không khỏi chau mày.

Kim Ma chấp tay cười nói:

- Kiếm pháp của Trương tam công tử quả cao minh vô cùng!

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tình trạng Minh Vi cô nương ra sao?

Kim Ma đáp:

- Y chết rồi.

Lý Hàn Thu buồn rầu nói:

- Chẳng hiểu Kim phu nhân có tin lời chẳng? Thực tình tại hạ không có ý hại mạng cô.

Kim Ma đáp:

- Lão thân biết rồi! Đó là công tử lỡ tay. Bất cứ ai gặp trường hợp tương tự cũng khó lòng tránh khỏi nạn sát nhân, để giữ oai danh cho mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Xem chừng phu nhân không tin lòng tại hạ.

Kim Ma hỏi:

- Lão thân không biết Trương tam công tử muốn lão nhân làm thế nào mới tỏ ra là tin công tử được?

Mụ nói câu này bằng một giọng rất hòa ái và trên môi lại nở một nụ cười.

Lý Hàn Thu nói:

- Phu nhân nói đúng đó. Tại hạ có ngộ sát Minh Vi hay không, bắt tất phải mong người ta tin mình.

Hai người còn đang nói chuyện thì Giang Nam Song Hiệp và Lôi Phi đã bước vào khoang thuyền.

Phương Tú chấp tay nói:

- Mời Trương công tử ngồi thủ vị.

Lý Hàn Thu không nhường nhịn gì nữa đi thẳng vào ngồi xuống.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ trước nay vẫn kẻ cận bên mình thiếu chủ.

Rồi y tự tiện từ từ bước đến ngồi bên Lý Hàn Thu.

Giang Nam Song Hiệp sóng vai ngồi vào chủ vị. Kim Ma ngồi xuống ngang một bên để bồi tiếp.

Năm người ngồi hết ba mặt, còn một mặt trống không.

Lôi Phi hăng dặng hỏi:

- Còn ai nữa không?

Phương Tú đáp:

- Còn. Chắc là lát nữa họ sẽ đến.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn quanh bốn mặt thì thấy con thuyền này đã len lén chèo đi ra xa Hoa đài.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị mời chủ bộc bọn tại hạ xuống thuyền hẳn là có nguyên nhân? Liệu hai vị có nói cho hay được chăng?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Có câu chuyện nhỏ nhặt, nhưng chúng ta hãy chờ lúc tử hưng hãy bàn tới cũng chưa muộn.

Lôi Phi nói:

- Đáng tiếc là bữa nay tề thiếu chủ lại không uống rượu được.

Hàn Đào hỏi:

- Còn các hạ thể nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn nhị hiệp có chuyện chi, hãy xin nói rõ trước đi!

Hàn Đào đưa mắt cho Phương Tú khẽ đáp:

- Đại ca nói cho y biết đi! Nếu chúng ta không nói rõ thì e rằng Trương tam công tử ăn uống không ngon.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Trước nay tại hạ vẫn không ưa những người úp úp mở mở, hay giấu đầu hở đuôi...

Hàn Đào nói:

- Chà! Trương tam công tử mai mĩa hay quá!...

Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Có phải lệnh tôn chỉ phái một mình Tam công tử đến đây không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hồng bát! Hắn hỏi câu này dường như để tìm ra chỗ sơ hở của mình. Chắc là khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Vậy ta không thể tỏ ra khiếp nhược.

Chàng liền hững hờ hỏi lại:

- Hàn nhị hiệp hỏi câu này có dụng ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Bữa nay anh em tại hạ lại được đón tiếp một vị Trương công tử ở miệt Tây Bắc.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện ấy ư? Chẳng hiểu Hàn nhị hiệp có thể cho tại hạ được gặp vị Trương công tử nào đó chăng?

Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có lý đâu bọn tại hạ lại không ưng điều đó.

Hắn vẫy tay nói:

- Mời Trương tam công tử vào đây.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm đưa mắt cho Lôi Phi để chuẩn bị đối phó với cuộc đại biến này. Một mặt chàng để ý nhìn lối ra.

Lôi Phi thấy Lý Hàn Thu đứng trước cuộc đại biến mà giữ được trấn tĩnh khác thường thì khen thầm trong bụng:

- Khí độ Lý đệ quả nhiên không phải tầm thường. Ngày sau tất thành một nhân vật quán thế.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì thấy một thanh niên vào trạc 24, 25 tuổi mình mặc áo xanh đứng đỉnh đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người mới đến chằm chập một hồi rồi lạnh lùng hỏi:

- Quý tính các hạ là gì?

Thiếu niên kia đáp:

- Tại hạ họ Trương.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Xin cho biết đại danh?

Thiếu niên không lý gì đến câu hỏi của Lý Hàn Thu, gã đi thẳng vào ngôi chỗ trống, đưa mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị này là ai vậy?

Hàn Đào cười đáp:

- Đây là Trương tam công tử và ông bạn tùy tùng y.

Gã áo xanh sừng sốt la lên:

- Trương tam công tử ư? Sao lại có chuyện trùng hợp khéo thế?

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ cũng họ Trương ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Gã áo xanh hỏi:

- Mà cũng đứng ở hàng thứ ba, người ta kêu bằng Trương tam công tử ở miền Tây Bắc ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hừ! Như vậy có chỗ nào không đúng?

Gã áo xanh đập tay xuống bàn quát:

- Ngươi là hạng người nào mà dám mạo danh bản công tử?

Lý Hàn Thu cười khẩy hỏi lại:

- Trong hai chúng ta đây tất có một kẻ giả mạo Trương tam công tử phải không?

Gã áo xanh lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Kẻ giả danh chính là các hạ.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ còn khó nói lắm.

Gã áo xanh tức giận hỏi:

- Khó nói thế nào?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Việc đã đến thế này ta chỉ còn có một biện pháp là nhất quyết phải nhận mình là đúng.

Bụng nghĩ vậy, chàng hững hờ đáp:

- Nếu các hạ còn rắc rối hoài nghi thì e rằng khó chịu đấy!

Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Giang Nam Song Hiệp, chậm rãi nói:

- Hai vị mời tại hạ vào đây phải chăng để cùng vị huynh đài này rắc rối một câu chuyện rõ ràng?

Phương Tú đáp:

- Cái đó không phải là bản ý của bọn tại hạ. Có điều sau khi bọn tại hạ tiếp kiến Trương tam công tử đây trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng tại hạ không thể tiên đoán trong hai vị ai là chân ai là giả.

Lôi Phi chú ý nhìn thái độ Phương Tú, nghĩ thầm trong bụng:

- Qua tình hình này thì Giang Nam Song Hiệp cố ý bày ra cạm bẫy, may mà Lý đệ vẫn không lộ vẻ hoang mang.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Lòng nhẫn nại của tại hạ chỉ có chừng mà thôi. Nếu các hạ còn rắc rối mãi thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Chàng vừa nói vừa lượm lấy bông hoa mà ả nữ tỳ vừa cắm vào áo lúc nãy vạt xuống đất đánh toẹt một cái.

Hiển nhiên chàng muốn rũ áo ra đi.

Lôi Phi khen thầm:

- Vai trò này Lý đệ biểu diễn hay quá. Nếu đúng Giang Nam Song Hiệp cố ý bày trò thì nhất định chúng bị lộ tẩy.

Quả nhiên Phương Tú đột nhiên tiến lại hai bước, hấp tấp nói:

- Mời hai vị hãy ngồi yên. Bất luận vị nào là Trương tam công tử, bọn tại hạ cũng đối đãi như vậy. Nhất là hai vị mới diện kiến anh em tại hạ đây là lần thứ nhất.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Không hiểu Phương đại hiệp có dụng ý gì?

Chàng vừa hỏi vừa trở gót rảo bước đi ra cửa khoang thuyền.